

Szerkesztőségi iroda:
BRASSÓ, Színház-utca 95. sz.
hova a lap szellemi részét illető minden
közlemény intézendő.
Kéziratok vissza nem adtnak.

Kiadóhivatal:
ALEXI KÖNYVNYOMDÁJA, BRASSÓBAN
színház-utca 95. sz. alatt,
hova az előfizetési pénzek s hirdetések
bérmentesen küldendők.

BRASSÓ

ELŐFIZETESI ÁR
helyben házhoz hordva, vagy vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt., Félévre 3 frt 50 kr
Negyedévre 1 frt. 80 kr.
Külföldre egész évre 20 Frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos garmond-sorért 4 kr. (1—10 so
helye 40 kr.) Minden egyes hirdetés bélye
díja 30 kr., nagyobb és többszöri hirdeté-
seknél kedvezmény; nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÖTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót és Schwarz; Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haasenstein és Vogler, (Ottó Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben: Vátfina R. Hirdetési irodájában

126. szám.

BRASSÓ, Szombat, október 31-én.

I-ső évfolyam 1885.

Erdélyiek a kiállításon.

Az ország szíve, a főváros, vendégszeretőleg fogadta az erdélyieket a kiállításon. — Mintegy 1200 erdélyi egy csoportban, egy időben lépte át a főváros határát, egy csoportban lépett hazánk büszkesége, országos kiállításunk területére.

Elmentek ők is, követték annyi százazrek szép példáját; megtették azt, a mi minden jó hazafi szent kötelessége, részt venni a nemzet terheiben, osztozkodni a nemzet dicsőségében.

Látják diszes fővárosunkat, látják annak haladását, világvárosi színezetét. Színről-színre látják a nemzet kulturális haladását. Nem tanulni mentek oda, hanem bámulni. De nem is bámulni, hanem meggyőződni arról, hogy e nemzet nem az a barbár, melynek ellenei szeretik feltüntetni, hogy e nemzet kulturnemzet, mint bármely más a kontinensen, hogy ez állam kultur-állam, mely ma egyenrangú Európa minden más államával.

Elmentek ők, hogy saját szemökkel lássák a nemzet haladását. Elmentek, hogy közvetlenül meggyőződést szerezzenek, hogy ez ország egyenlően szereti gyermekeit, legyen az magyar, szász vagy oláh. Az a szívélinesség, melylyel őket ott fogadták, élénk emlékében fog maradni a kirándulóknak. Nem tettettek, hanem szívből jövő. Minden lehető figyelemben és kedvezményben részesültek, mert jól esett az ország szívének látni, hogy végtagjai még nem lankadtak el.

Brassó ez alkalommal csakugyan kitett magáért. Egyrészt az ipar- és kereskedelmi kamara, másrészt az ipar- és kereskedelmi egyesület érdeme ez. Ők a kezdeményezők, ők a rendezők. Köszönettel tartozunk nekik. Alkalmat nyújtottak arra, hogy a nemzetiségek egymás mellett s egymással karöltve jelenjenek meg az ország színe előtt.

Bárha karöltve haladnának mindenben. Bárha az együlté tartozás érzete nagyobb dimenziókat öltene s béke, egyetértés, szeretet lépne a huzalkodások helyébe! Bárha a nemzetiségek okulnának e szép kiránduláson s nem utasítanak el odanyújtott baráti jobbkunkat s nem viszonoznak szeretetünket gyűlölettel! — Bárha a nemzetiségek belátnák, hogy ők tűzzel játszanak, mely megégetheti kezeiket.

Szeressük e hazát, mely közös hazánk, szeressük mint szülő anyánkat.

Molnár János gyönyörű szavai kifejezést is adtak ennek. „Miként a test — ugymond az agg szónok — összes erei s véredényei a központba, a szívbe futnak össze, hogy ott a tápláló rokonrészeket felvéve, éltsék a testet: akként jöttünk mi is a haza legtávolabbi részéből hazánk szívébe, a fővárosba, hogy ennek szépségén s gazdagságán gyönyörködve, hassa át szívünket még inkább az együvé tartozás érzete és érezzük, hogy mi, kiknek a szülők különféle nyelveket adtak, egy haza gyermekei vagyunk és annak szeretetében szívünk érzelmei egygyé olvadnak.”

Jól esik hallani szívünknek e szép, zengzetes szavakat s még jobban gróf Zichy Jenő szép választát. „Önökben — ugymond — megvan az összetartás, az államiság, a kulturális haladás iránti érzék, s önök az ország szélén védbástyáit képezik a magyar állam eszméjének, ezen eszmének kifejezést adva jelentek meg önök itt s ennek az eszmének apostolai legyenek ezentul is.”

Bárha úgy volna!

A magyar delegáció okt. 28-iki gyűlésében tárgyalta a katonatisztek — illetve hadnagy, főhadnagy s kapitány — pótlékgyűjtését, valamint az őrnagyok lóbeszerzési 600 frtnyi segélydíját. Hegedűs Sándor takarékosági szempontból sokalta az összeget, hasonlóan Szilágyi Virgil is. Gróf Bylandt-Rheidt közös hadügyér s gr. Szapáry Gyula pénzügyminiszter felszólalásai után a delegáció szótöbbséggel minden egyes tételt megszavazott.

Közös miniszteri értekezlet. Bécsben 28-án d. e. 9—10 óra közt a király elnöklete alatt közös miniszteri értekezlet volt a hofburgban. Az értekezleten jelen voltak: gróf Kálnoky, Kállay, gróf Bylandt, gróf Taaffe, Dunajewsky, gróf Szapáry, báró Orczy. A tanácskozás tárgyát a delegacionális bizottságokban most tárgyalandó 1886-ki költségvetési előirányzat képezte.

A keleti kérdés. A helyzet változatlan. Párisban jól informált körökben beszélnek, hogy a konstantinápolyi konferencián valószínűleg a következőkben fognak megállapodni: A bizottságok először is a kelet-ruméliai kérdéstről tanácskoznak és ünnepélyesen ki fogják nyilatkoztatni, hogy a balkán-félszigeti államok helyzetének rendezésénél a berlini szerződés az irányadó. Hangsúlyoztatni fog, hogy a szultánnak jogában

áll, ha azt esetleg czélszerűnek tartja, megengedni, hogy Kelet-Rumélia Bulgáriával szorosabb kapcsolatba lépjen. A berlini szerződés 19-ik szakaszát, amelyben a porta feljogosítottat Keletrumelia szervezetének változását saját belátása szerint katonai erővel megakadályozni vagy azt megengedni; legalább így magyarázzák. A mi a többi Balkán államok igényeit illeti, a jövőre nézve oly módon fognak garancziát szerezni, hogy konferencián megszerkesztenek egy jegyzőkönyvet, amelyet az összes Balkán államok képviselőivel aláíratnak. Így akarják megakadályozni a kis államok önálló akcióját, amely a meglevő viszonyok változását czélozza. Vajjon ez a jegyzőkönyv a berlini szerződés kiegészítésének formájában állapittatik meg, vagy önálló egyezségnek veszik, az még bizonytalan, de mint határozott tényről beszélnek, hogy az indítványt ez értelemben a konferencián megteszik. Ez különösen a nyugati államok intencziójának felelne meg.

Londonból okt. 28. ról sürgönyzik: Bolgár csapatok rálöttek a szerb vámőrökre Negotia Radujevac környékén. A vámőrök visszavonultak, de aztán táviratilag parancsot kaptak, hogy előbbi állásaikat foglalják el, de azért passive viseljék magukat.

Román lapszemle.

A ki ismeri a falusi életet, tudja, hogy mentől miveltlenebb valamely községnek népe, annál több ott az embereknek rendes nevük mellett, azoknak gunyneve. Megfordítva: mentől több a gunynév, annál nagyobb a miveletlenség. Tisztességes társaságból számüzve van a gunynév; miveletlen emberek társalogni sem tudnak, ha egymásnak gunyneveket nem osztogatnak.

Minden lap egy kisebb, nagyobb társaság, melynek lapjain párt és ellenfeleikkel eszméket cserélnek a lap munkásai. Ki szobájából távozni készül, előbb körültekint s csak miután ruháit rendbe hozta, indul az utcára, az emberek közé. Csak egy kis hanyagságot áruljon el bármely öltönydarabjával; a mivelt társadalom már töle rossz néven veszi. A lapok munkásaitól szintén megvárja a mivelt társadalom, hogy ha nem huznak is mindig glacé keztyűt: legalább szennyesen ne lépjenek a nyilvánosság elé.

De minek ez a bevezetés? Ki adott okot erre? Ki más mint a „Gazeta”, mely minden magyar lapnak egy-egy gunynevet ad, bizonyosan azért, hogy olvasói is hasonlóképen cselekedjenek. A „Kolozsvári Közlöny” szerinte „Fóia bugetar”, az „Ellenzék”-nek a kossuthista a legszelidebb gunyneve; de van ezen kívül számtalan. A mi lapunknak még nem irta le kétszer az ő becsületes nevét, mindig más-más guny-

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Két királynő.

— Beszély. —

Irtá: Sacher Masoch.

(Folytatás.)

11) Idegen lettem régi hazámban, de e helyett ujat szereztem, mely telve van verőfényvel és pacsirtadallal; óriási birodalmat hódítottam meg, melyben csupán az én akaratom és izlésem érvényes. Ugyszólván nem is e bolygón élek, hanem más szerencsés csillagon, egyedül magamnak. — Munka és haladás az életnek két sarkpontja; igazság és szépség a nyugtalan földi zarándoknak napja és holdja.

A meleg évszakot jószágaimon töltöm, hol szántok, vetek és ültetek; a telet pedig valamely nagyobb városban, hol a tudomány tanait hallgatom, a tálakat, muzeumokat és színházakat látogatom, tanulok, olvasok festek és néha-néha Bethovent játszom, mert a tulságos zenélés színtem egészségtelen, mivel kedélyünket és jellemünket leginkább a művészet kényezteteli el és szellemünket az öntudatlanság és lényegtelenesség félős körébe vezeti.

Midőn Zenóbia elvégezte, rövid ideig csönd támadt a pompás szobában, csakis az órának egyenlő kettyegése, a kandalló tüzeinek pattogása és a hölgymenyételt beült selyem suhogása hallatszott, mely a szép, aranyzóke tündér karsu tagjait fődte.

— E szerint ön nemamerikai nő?

— Nem.

— De azt mondják

— Oh, ön elhiszi, mit a világ mond? Szegény balga teremtés!

— De hát micsoda ön, Zenóbia? tündér, angyal, vagy ördög?

— Hát még most sem tudja? — felelte bájos mosolylyal. Nő vagyok, ki szívből jó önhöz, ki tisztelni és becsülni tanulta önt, hű társa...

— Az operabálbeli dominó, — jegyzé meg lelkesen Makár — a zoltini kastély parkjának biborbukonyos hölgye, jó angyalom... az erdész-özvegy házában.

Zenóbia mosolygott; Makár kereste és megtalálta dicső kezét a hölgymenyétprémi lágy rejtékében és szenvedélyes csókokkal borítá.

— Elég, elég! — mondá végre Zenóbia, folytást mosolyogva. Most már távozzék.

VIII.

E közben a szép énekesnőnek szíve csöppenként készült elvérzeni. Azt eltűrte, hogy Makárt elvesztette, de fagyossága, metsző közönye, melylyel őt, a színházat, sőt barátjainak társaságát kerülte, ezt nem viselhette el.

A mi pedig még rosszabb volt, barátjai csufolódásaik czéltárgyává tették; különösen Brobitzki Bálint, ki Strelitzkivel vívott párbaja óta a főváros arszlánjává, a jeunesse dorée matadorjává lett.

Midőn egykor Victorini budoirjában ült és a szemére csipetett szemüveget át duzzadt, piros arczával reávigyorgott, a primadonna minden teketória nélkül nyílvét ölté feléje. A pajzán, önfelédés pillanata volt ez, mely igen jól állott a szép énekesnőnek

oly gyors és kedves mozdulat, mint a kigyó fullánkjának sziszegése.

— Nagyon jól tudom, hová czéloz ostoba mosolygásával, — mondá aztán — villámokat lövölve feléje sötét szemeivel.

Csakhogy nagyon téved.

— Azért mégis tudom, hogy most is szereti Strelitzkit.

— Én?

Ezzel a bájos diva valóságos párdue-gyorsasággal kapta le lábáról bársony papucsát és nagyot csapott vele Brobiszky duzzadt arczára, hogy olyant csattant, mint a légyecsapó.

— Én szerelmes Makárba? Ép oly kevésbé mint önbe! Mily ostobaságot táplálnak ezek a férfiak agyukban, ha egyéb dolguk nincsen. Helyesebben cselekszi, ha Makárral az előadásokat látogatja, legalább tanul valamit. Én szerelmés! mondja inkább, hogy ön féltékeny, de ne azt, hogy én szerelmes vagyok Makárba. Szívem szabad mint a daloló pacsirtaé, de halomba akarom keríteni s aztán...

E közben lassan papucsába bujtatta lábát, aztán szilárdul lépett a fejére, melynek bőre lába alá volt terítve. Még az nap délutánján történt, hogy Makárt, ki dolgozó szobájában Horác ódáiba volt merülve, a villámkészülék csengő, majdnem gunyos hangja háborgatta. Midőn bámulva kelt föl és ajtót nyitott, sűrűen fátolozott nő állt ajtaja előtt, ki gyorsan besurrant és kacagva járt föl és alá könyvvállványai és műszerei közt.

(Folytatása következik.)

Iskola Alapítvány - Kolozsvár Központi Egyetem Könyvtár - Napoca pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

neveket osztogat ennek. És mind ezt olvasóink mi-veltségével, izlésével megegyezőnek találja. Rövidség miatt ennyi legyen ma elég.

Déva városa kezd a Gazetában hírnévre szert tenni. Közelebbi szemlénken bőven emlékeztem a felfedezett szentek képeiről. Hanem van ott baj az élőkkel is. Nehány kis-barcasai gör.-kel. család vallást változtatott. Átmentek az alpestesi ref. paphoz és át-tértek az ev. ref. hitre. A „Gazeta” szerint ennek az áttérésnek főokozója a község jegyzője volt, a ki itatta, biztatta az embereket. A jegyző nem hall-gatta el a vádat és ma ott áll a dolog, hogy Papiu János Déván lakó gör.-kel. esperes, barcsai gör.-kel. pap és az ottani községi bíró ellen büntető vizsgá-lat van megindítva. Persze mind ez ebben az álal-kotmányos világban, melyben a magyar megver és a magyar elítél, a turbulens jegyzőnek a feje sem fáj. A tudósító szerint a nép az áttérteket kalvin spulka-toknak nevezi. Ezek által lett Déva és szomszédsága a Gazetában nevezetessé. Természetes, hogy mi itt úgy adjuk, a mint maga a „Gazeta” elbeszéli.

A n.-szebeni Tribunának meg az bánata, hogy a mi lapunk az Alexi tulajdona és még sem szólunk elismerőleg a »Tribuna« és »Gazeta« maguktartásáról az Irredentával szemben. Bizony nem! Baj az is nála és vezércikkhez a »Nemzet«-tel szemben, hogy ez nem ijedett meg a keleti mozgalmaktól. »A mi magyar polgártársaink játszanak a veszedelemmel.« Szerinte még most nincs baj ide haza is, mert a románság hallgat vezetőire, de hogyan lesz akkor, ha a magya-rok megszorulnak? Jó volna a románok rokonszenvét megnyerni. Mi is azt mondjuk, hogy jó. De hát kihez forduljanak. Lapjaik bizalmat nem gerjesztenek, legalább eddig nem igyekeztek a magyar államért egy jó szót szólni. Furfangos vezércikkei a Tribunának mindenre jók, csak bizalomgerjesztésre nem.

»Ma mindenkit becsülnék a románok, a ki rosztat beszél a magyar államról, a magyar kormányról és a magyar nemzetről. Mindezek dacára érdekeink — úgy mond — azt követelik, hogy tartsuk fenn a magyar államot. Körülöttünk minden más elem veszélyezteteti létünket, csak a magyaroknak vannak velünk azonos érdekeik.« S még is örvend a »Tribuna« a szlávok előhaladásán. Szívesen szölgálnák a románok ma husz év után is a német önkény-uralmat! Hát a ki ezt érti, jól teszi. Annyit mi is értünk, hogy furfangos legény az a »Tribuna«.

Oda át a Dimbovicza mellett is nagy esemény történt. A »Telegraful« azt írja, hogy ezután Olaszországba szállítják a hizott román marhákat s így vége van az osztrák-magyar bosszantásoknak. Nem neheztelnék ezért, azt hisszük, a magyar gazdák. Rajta tehát — úgy mond — kezdjenek munkához marha-kereskedőink, mert az ut nyitva van Olaszországba! Vite sánátóse si frumóse! Az ám egészséges és szép marhák! Ez a földolog. Czenkalji.

A brassaiak a kiállításon.

— Saját külön levelezőnkől. —

Budapest, 1885. okt. 27.

Itt vagyunk Budapesten, bámuljuk annak szépségét. Utunk bár terhes, de azért kellemes volt. Megérkezve Budapestre, földolunk az elszállásolás volt. Ez meglehetősen rendben történt s kipihenve az ut fáradalmait, ma reggel 8 órakor az operaház előtt gyűltünk össze, hogy testületileg menjünk a kiállításra.

Az elhagyottak könyei.

— Halottak napjára. —

Köd borong a légen át. Az elsárgult levelek a hűs őszi szélről még inkább hullnak. A szürke, fel-leges ég s ez a komor idő olyan szomorúvá teszi a kedélyt. Szobámban nem találtam nyugalmat; kijöttem. Célátalanul bolyongtam, míg végre egy félreeső utcára értem, hol daczára a közeledő szürkületnek, koporsót látok gyászkozsra emelni. — Ki az, kit ily későn temetnek? . . . Ily sötétben halottat kísélni még is kissé borzadályossá tette a képet. Hát még a ki-séret! Csak egy kis fiu, egy valamivel idősebb leány s egy agg nő mellettük. A gyermekek anyját viszik oda, hol a gondok nem kinozzák többé; hol nem látja életének drága aggodalmait: e két árva, szegény te-remtést. Az öreg asszony egyetlen barátja volt az élőknek; ő istápolja a gyermekeket élők legsötétebb pillanatában, ő kíséri a temetőbe anyjok koporsója után; ő hantolja be velők a sirt, ő szánítja le a kis-dedek könyeit.

Az anya nyugszik, aluszszza örök álmát. A kis-dedek hazatérnek az üres lakásba, az öreg asszony is munkájára tér. Gondozza őket az Ur, az árvák atyja. — Oh, ti árvák! szegény kis árvák! . . .

Van egy nap, midőn az emlékezés langyala a ke-gyelet szárnyain eljön az emberekhez. Egy nap, me-

Az imposans hosszú sor fél 9 órakor indult meg az Andrássy-uton át a városligetbe. A sor élén egy fővárosi veterán egylet egyenruhás zenekara haladt, szünet nélkül a legkedveltebb indulókat játszva. A szakadó eső daczára nagy számu kíváncsi közönség kísért és folyton éljenezett. Az Andrássy-ut ablakai a harsogó indulókra csakhamar megteltek kíváncsiak-kal. A hosszú sor, mely több mint 1200 emberből állott, szép látványt nyújtott. A kiállítás főkapujához érve, Vargha Sándor tanácsos kiosztván a kedvez-ményes jegyeket, az igazgatósági épület elé vezetett. A Rákóczy-induló mellett, folytonos éljenzések között vonult az igazgatósági épület elé, hol már várakoztak reánk gr. Zichy Jenő kiállítási alelnök, Szilágyi László rendőrkapitány, Schnierer Gyula igazgató, Balogh Vil-mos titkár, Vargha Sándor tanácsos, Markusovszky Béla tüzoltó parancsnok stb. Ekkor félkörbe állot-tunk s Molnár János ref. lelkész előlépve, nagy tet-szések között következő gyönyörű beszédet intézte Zichy grófhoz s az igazgatósághoz:

Nagyméltóságú gróf! Mélyen tisztelt igazgatóság! Édes hazánk legkeletibb határáról jövünk, hol Czenk és Bucsecs kopár bércei emelkednek az ég felé és kilátást nyújtanak keletre, a kultura által még kevésbé meghódított vidékekre, de kilátást nyújtanak nyugatra is, kedves szép hazánkba, s felkeltik szívünkben a kultura által virágzásra emelt szép hazához való tar-tozás édes érzetét. Eljöttünk a fővárosba, hogy tanu-ságot tegyünk az együvé tartozás ezen hön táplált érzetéről és megcsodáljuk a hazánk műveltsége törté-netében korszakot alkotó kiállítást és osztozkodjunk annak dicsőségében (Éljenzés), és látva az industrialis haladás híu képét, tanulságot merítsünk a jövőre nézve. Miként a test összes erei és véredényei a központa-ba, a szívbe futnak össze, hogy ott a tápláló rokonrészeket felvéve éltsék az egész testet, akként jöttünk mi is a haza legtávolabb részéből, hazánk szívébe, a fővá-roshoz, hogy ennek szépségén és gazdagságán gyönyör-ködjünk, hassa át szívünket még inkább az egygyétar-tozás érzete és érezzük, hogy mi, kiknek a szülők kü-lönléle nyelveket adtak, egy haza gyermekei vagyunk és annak szeretetében szívünk érzései egygyé olvadnak. (Éljenzés) Erről teszünk tanuságot ez alkalommal is. Midőn pedig Excellentiának és a mélyen tisztelt igazgatóságnak a szíves fogadtatásért köszönetünket nyilvánítanánk, egy szívvel és lélekkel kívánjuk, legyen virágzó és boldog hazánk, fővárosunk és magyar kor-mányunk. Éljen soká a hon, éljen a király. (Hosszan-tartó viharos éljenzés.)

Zichy Jenő gr. erre a következő szavakkal üd-vözölt minket: T. uraim! Ha valahol és valaha ezen latin mondatot »Finis coronat opus« helyesen idéz-hetni, úgy bizonynyal helyén van az most, mert önök megjelenése a többi vidékek után és a most hallott szívhez szóló, nemzetiségi és valláskülönbőség nélkül kifejezett hazafias meleg szavak csakugyan koronáját képezik kiállításunk bezárása előestéjén a tömeges látogatásoknak és az e helyen hallott szavaknak. Soha magyar embernek szó jobban nem eshetett, mint a mit tisztelt szónok az imént elmondott. S ha az ő kívánsága, az összetartás, a legtávolabb levő bércek lakói közt és köztünk, kik az ország szívében va-gyunk, létesül, akkor az államiság fogalmának meg-gyökerezése s nemzetünk felvirágozása elmaradhatat-lan; akkor hatalmas, erős államban, az egyesnek és

az összesnek virágzó jóléte lesz. Mert hisz az egyes jóléte, ereje az állam ereje is és megfordítva az erős állam az egyes jólétét biztosítja. De ne politizáljunk, önök országos kiállításunkat tanulmányozni jöttek s hogy elfognak jönni, abban én már akkor sem két-kedtem, a midőn a kiállítás érdekében önök közt járva, személyem oly szíves fogadtatásra s az általam portált eszme igazán szép lelkesedésre talált. Önökben megvan az összetartás, az államiság, a kulturális ha-ladás iránti érzék, önök az ország szélén védbástyaít képezik a magyar állam eszméjének, ezen eszmének kifejezést adva jelentek meg itt is és ennek az eszmé-nek apostolai legyenek ezentul is. Adja az ég, hogy szónokuk szép szavai teljesüljenek. »Zajos éljenzés kö-vette e szavakat, melyek után a nemes gróf a kiál-lítási iparsarnokba vezetett minket. Itt csoportokra osztottunk s kiki odament, a mi leginkább érdekelt. Egyebet ma nem írok, ezt is itt a kiállítási olvasó-teremben írom. —k.

Brassó megye az országos kiállításon.

XXIX.

Pillantsunk be rövid időre a közoktatásügyi csar-nokba is s végezzük ezzel szemlénket. Laikus em-bernek nem valami nagy élvezet biz az. Szemünk hozzászokott már a gazdasági és ipari termelvények gazdag változatosságához, itt pedig oly egyhangú, sőt oly egyszerű minden. Könyv és ismét csak könyv, imitt-amott rajzokkal, női kézimunkákkal változva, tisztább vagy kezdetlegesebb írásbeli dolgozatok, ter-mészettani gyűjtemények, térképek, földrajzok stb. is-kolapadok, melyeket eleget látott az ember az iskolá-ban s épen ezért örül, ha már illő tavolságban tart-hatja magát tőlük. De mégis, hátha jobban szemügyre véve a dolgot, ezen csillagos nélküli külső alatt is ta-lálunk olyat, mi minket közelebből érdekel; hátha az idegenségek ezen tömkelegében vagy egy kedves ismerősünkkel találkozunk. Ily gondolatok közt léptünk át a tanügyi csarnok küszöbén, s meg kell vallanunk, hogy minél közelebből vizsgáltuk annék egyes rész-leit, minél mélyebben pillantottunk a könyvek tit-kaiiban, annál érdekesebbnek találtuk azokat s alig-alig tudtunk megválni tőlük.

Megyénk tanügyéről röviden elmondhatjuk, hogy szűken, de ügyesen van képviselve a kiállításon; szinte nem is hinné az ember, hogy Brassó megyéből, hol három felekezeti középiskola, egy román kereskedelmi iskola, két alreáltanoda, (szász és román) evangélikus tanítóképezde s ezenfelül az állami és felekezeti, kü-lönböző nyelvű és rangú népiskoláknak egész serege versenyez a tudomány pálmájáért, alig egy pár állami iskola mert kilépni az országos nemes verseny terére. Felekezeti iskoláinkat hasztalanul kereste szemünk. Nem tudjuk, ha vajjon a nemzetiségek visszavonulásának, az iskolai előjáróságok részéről nem ritkán tapasztalható szűkkeblű kicsinyes költségkímélési politikanak, vagy talán a versenyképesség hiányának tulajdonítsuk-e a közönyösséget, de annyi bizonyos, hogy e tekintetben többet vártunk, és hogy bármelyik ok lett-légyen alapja az elmaradásnak, az az illető intézeteket nem a legszebb világításba helyezi, vagy legalább azok si-keres működése iránt méltó aggodalmat gerjeszt.

Annyival nagyobb örömmel kell felemlitenünk azon intézeteket, melyek megyei tanügyünket képvisel-ték, annak tiszteletet és becsületet szereztek, mert a versenyterén mindannyian kitüntetést nyertek, mint a

lyen a keresztény világ pihen; egy nap, mely a ha-lottaknak van szánva, mely mindennél inkább int a jámbor karthausi üdvözlésére: memento mori!

Mindenki a temetőbe megy, ott sirja el bánatát. A gyermek könyeivel áztatja a jó szülő hantját; a szülő fájdalommal válik el a helytől, mely gyermekét rejti el előle.

Én is elmentem, pedig nem volt senkim ott; — vonzott valami ahhoz a szomorú helyhez s annak is a legbánatosabb részéhez! Tudtam, hogy az árvák képe, a szegény asszony sirja az, a miért megvek. — Vajjon a szegény árvák eljöttek-e anyjok sirjához? . . . Láttam sokat, többet is, mint akartam. Láttam fényt; mert oh, én Istenem! ma a halál is gyakran fényűzés tárgya. Nem a szívben nyilvánul a gyász, hanem a fényben, a pompában. A temető, eme szent hely, melynek földje amazok testét takarja, kiket az életben imádtunk — ma ragyog. A gazdagok fényes csillárokbba helyezték kegyeletüket, hogy legyen e nap is a földi javak hirdetője. A szegény ott kuporodik kedvese sirján s hullatja a szeretet könyeit. Távol a nagy fény mögött hirtelen elsötétül a tér. Csak gyenge világosság dereng. A szegények sirjai. Oh, mily meg-ható e hely! . . .

Ezt kerestem, ezt a helyet. Itt gondoltam lát-hatni őket, az elhagyott árvákat. És valóban, ismét e kép. A sirhalmon félig hervadt koszoru s rajta még friss könyek. Nincs honnan új virágokat szerezni, de a keserv az új maradt. És a jó öreg asszony velők. — Tehát mégis van szív, van egy!

Megszólítottam őket. A kis fiu felett a leányka nem. Elmondta, hogy szegény jó édes anyját te-

mették ide, mikor ő új ruhát kapott. A jó néni gyak-ran elhozza őket ide s meg'ánítja őt, siratni a meg-halt édes anyát.

»Igen, fiam, — mond amaz — még sokszor ho-zunk gyertyát ide, sokszor ezután is.«

Szegény jó öreg! azt hiszed, a kinek jó szíve van, az nem hal meg soha?

Nem nézhettem soká; elfordultam, s ezalatt a jó öreg elvezeték kézen fogva a gyermekeket. A le-ányka ott akart maradni; pedig úgy fuldoklott, úgy köhögött! . . .

Kialudt a fény, — talán a kegyelet is néhol vele.

Az ég még szürkébb, az idő még hidegebb. A fákról lehullottak a levelek, s azokkal a beteg kis le-ány élete.

Láttam koporsóját.

A kis fiu él, ő megmaradt; az öltő bú nem fo-gamzott meg gyöngé szívében . . . vagy talán egyéért? — Oh, jó Istenem! te gondját viseled a holtaknak is. Nem engedted meghalni azt, ki ápolja a kegyeletet, hogy legyen a siroknak gondozója. Te gondozod az árvát, hogy legyen öröke anyja s testvéreke közös hantjainak, és még egynek — a jó öregének is!

Halottak napja! hány sebet téptél ma föl? Hányak bánatát ujítád meg?! . . .

Kábit az est fénye, de ne vakítsd el magad, ember! Ha ez estén a sirkerthe mégy s ha nincsenek halottaid: menj, keresd fel azt a sirt, az elhagyottakét, s ha találsz árvákat mellette, töröld le könyűiket!

hosszúfalusi állami műfaragászati tanműhely, a brassói állami női-ipartanműhely, állami I. fokú ipariskola, az állami elemi és polgári fiú- és leányiskolák.

A hosszúfalusi műfaragászati tanműhely kiállította a mintázás és faragás, valamint az ezek alapjául szolgáló rajzoktatásnak fokozatos tanmenetét, továbbá kiállított: egy renaissance stílusban készített asztalt 6 székekkel, diófából, magyar motívumokkal díszítve; egy ó magyar stílusú elegáns szivarládát gróf Bethlen András főispán ur által megrendelve; egy díszes képrámát renaissance stílusban, magyar koronával, czimerrel és hadi jelvényekkel; egy vadász billikumot 12 állattal ékesítve; azon felül apróbb faragványokat 10 krajczártól elkezdve száz forint felüli értékig a tanulmány mutatóványokon kívül mintegy 1213 darabban, melyeknek nagy része a székelly házban állított ki eladás végett. Az oktatás teljes menete rendszeres, könnyen felfogható; a munkák tisztán, csinosan, izléssel és gyakorlatosan vannak készítve, melyek műzslés mint olcsóság tekintetében a külföld hasonló nemű termékeivel bátran kiállják a versenyt s arról tanuskodnak, hogy az intézet élén Kupcsai János műfaragászati tanár személyében tevékeny szakképzett és ügybuzgó férfi áll, ki módszerével ez intézetnek már korábban Kolozsvárt kétszer, Seps-Szentgyörgyön egyszer elismerést, a székesfehérvári kiállításon aranyérmét, a jelen országos kiállításon pedig versenyen kívül kitüntetéset szerzett. Miért úgy ő, mint Veres Sándor ur, ez intézet tevékeny igazgatója, méltán lettek jelen alkalommal közreműködői érdemmel megtszítelve.

Ez intézet mindamellett, hogy megyénk tanító ifjúsága részéről a megérdemelt figyelemben és látogatottságban maig sem részesül, 1869-ben történt alapítása óta 45 kitűnően képzett munkást bocsátott ki, kik közül négyen a müncheni szobrászati akadémián folytatják tanulmányaikat, a többiek pedig mint egyes asztalosok, műfaragók, szobrászok stb. részint önálló iparüzletet folytatnak, részint elsőrendű műhelyekben vannak alkalmazásban. S az iskola módszerének helyes voltát épen az igazolja a legfényesebben, hogy oly növények, kik csekély előképzettséggel vétetnek fel e tanfolyamra, rövid három évi tanulás után képesítettek munkájokkal 9—18 forint hetibért megkeresni.

A szenteskedők.

— Levél a szerkesztőhez. —

Vegyész létemre néha-néha nem kerülhetem el, hogy nyomdafestéket is ne vegyelemezsek. Így történt, hogy egyszer-ezyszer b. lapja is, másszor ismét a „Kr. Ztg.” kerültek görebeimbe. Az utóbbit hevitni sem kell már, az már magától is bomlik, oly gyenge az egyes alkotórészek tapadási képessége. A minap ismét a „Kr. Ztg.”-ot analýsáltam. Képzelve kérem, az eredményt! Ime, itt van. Igazság 1 gr.; tudatlanság 100 gr.; valótlanság 500 gr.; illetlenség 200 gr. és rosszakarat 199 gramm. Ezeket nyertem én ebből a híres ultramontán, reakzionárius lapból, s vajjon csodálható-e ily körülmények között, ha oly dolgok is kerülhetnek abba, mint a 244 számában az „Ein Denunziantenstreich!”

En legalább természetesnek találom ezt, mert — hogy ismét természettudományi kifejezéssel éljek — a gomba csak arra való talajon tenyészik, spórái nem fognak mindenütt. De mert a botanikánál vagyok, engedjen elmondanom még valamit. Az iskolás gyermek is tanulja, de még egy közmondás is tartja: úgy nő, mint a gomba, — t. i. egy éjen át. Ugyanezt tapasztaltam a „Kr. Ztg.”-nál is. Még a legősibb erdőben sem tenyészik annyi gomba, mint ennél. Az idén különösen sokat természet, azért is nem jönnek az oláh asszonyok gombát árulni. Sok van, nincs áruk, — de ezeknek értékük sem. Sőt hallom, hogy a városi főorvos mérges gombákat is talált volna ezek között. Nem lehetetlen, mutatkoznak mérgezési tünetek. —

Mintha azonban a szerkesztő ur felismerte volna a bajt, mert ismét enyhébb s drasztikusabb orvosságot is nyújtani. Használt is. Csakhogy úgy vagyunk ezzel is, mint a gyermek a tűzzel. Megégeti kezét, de azért újból hozzányúl. Ő is úgy tett gombáival, mert a 248. számában, a hol e czímen mond valamit: „Der Obergespan des Musterkomitates,” ismét kitörnek a jelek. —

Tegye félre — uram — felebaráti szeretetét, ne nyújtson a betegnek orvosságot, nem érdemi meg. Hagyja vergődni, az úgy is csak csendes. Igen, — kár vesztegetni ezt a különben sem sok helyet a „Kr. Ztg.”-ra. En még a „Denunziantenstreich”-ra is rövidebben feleltem volna, — bár jól esett az a nyugodt, higgadt hang. Nem feleltem volna, mert ha ők oly raffineriával bírnak, hogy idéznek, de azt is kihi- gyással, csakhogy az olvasóik lássák, hogy nekik van igazuk, mert még cizálják is, — pedig hát czáfolni, érvelni kellett volna. Akkor legjobb őket ignorálni.

Azok után, miket b. lapja felelt neki, — midőn felhívta az illetőket, czáfolják meg az adatokat — azt vártuk volna, hogy bocsátkozzék a részletekbe s mondja el döntő érveit. Ő azonban jónak látta zsebre rakni azokat, hisz czélját elérte, a németországi sajtó neki hisz. Ám tessék, — legyen boldog hiedelmében. Segítsenek azok is ámitani ezt a népet. Nem érdemes ezekkel komolyan foglalkozni, az megtiszteltetés nekik. Gúny, élc s megvetés, annak van itt helye. Hiába löne valaki ágyukkal oda, kár volna a töltvényért. A hol nem létezik tisztességes, tárgyilagos polémia, a hol az objektivitás helyébe a személyeskedés lép, — a hol a nyíltság nem létezik s helyette csak orvítam- dások, ott uram, hiába minden.

Ilyen lapok élete a rágalmazás s izgatás. Ezekre pedig legjobban illenek Pfeffel német humorista szavai, midőn elmondja, hogy Charon, a Lethe folyam sajkása, egyszer nem tudta, hogy mit csináljon bizonyos árnyékkal (lappangó lélek), mely magát csengő phrázisokkal mutatta be, szavait így végezvén:

„Was Niemand sah, ja selbst was nie geschehen, Das alles hat mein scharfes Aug’ gesehen.“

„Ich hielt — sprach Charon — Dich für einen [Eselstreiber, Allein nun merke ich, Du warst ein Zeitungs- [schreiber.“

Ez való a „Kr. Ztg.”-nak; mintha csak számára készült volna. Hát ha csakugyan neki is szól?! . .

H. J.

Zenészet.

A lapunkban már jelzett Husák Matild k. a., a bécsi híres Eppstein tanítványának hangversenye esütörtökön a „Nro 1.” nagytermében a közönség bámulatos részvétele mellett folyt le. Pedig mind a műsor változatossága s választékossága, mind a művésznő játéka megérdemelte volna a közönségnek nagyobb mérvű pártolását.

Hallottuk — csak a főbbeket említjük — Beethoven remek Cis-moll Sonatáját (az ugynevezett Mondschein-Sonate-t) izléssel, eredeti felfogással játszani; Müller „H-moll Caprice”-sze alkalmat nyújtott a kisasszonynak meglepő brillans technikájának bemutatására; valamint Leschetizky „Lucia di Lammermoor” című, csak a balkéz számára való átiratában évezettel tapasztaltuk, mily művésziessé tudja a dallamot a kísértettől elválasztani. A csak balkézre irt darabok előadásánál rendszeren zavarólag hat még a leggyakor- lottabb zongorázóknál is a kísértetnek s melodiának egy kézbe való koncentrálása által majdnem elkerülhetet- len szakadozottság, melynek azonban jelenleg, a kis- asszony dicséretére legyen mondva, alig láttuk nyomát.

Weber—Liszt nagy „C-dur Sonatája”, Liszt „Pesti Carnaválja”, valamint a gazdag műsor egyéb számai (Chopin Ges-dur Polonaise, Kalkbrenner 2 nagy Etude-je, Moszkovszky kedves D-dur Serenade-ja s Tarantele-je stb.) bő alkalmat nyújtott igazi művészetének sok- oldalúságát, tökéletes technikáját, erőteljes játékát s előadásának átérzett voltát feltüntetni. Chopin F-moll Sonatájának 2-ik tételét (Adagio) különösen oly gyö- nyörűen adta elő, hogy igazi énekhangot véltünk hal- lani s nem a rideg, csak kevesek szakavatott ujjai alatt éneklő zongorát.

Valóban kár, hogy ezen igazi műélvezetet nyújtó hangversenynek oly kevés hallgatója akadt.

Meg kell még jegyeznünk, hogy a 14 pontból álló műsort a hangversenyző mind kóta nélkül, a hatás közvetlenségének előnyére, adta elő, s hogy Foith ur Mendelssohn „Vándordalát” Frank L. ur kifogástalan zongorakiséréte mellett elég ügyesen énekelte.

* * *

Nagy élvezetet nyújtott tegnap, pénteken Krum- mel ur 2-ik kamara-zeneestélyével.

A műsor is ügyesebben volt összeállítva mint a mult alkalomkor, bár ezuttal nem helyeselhetjük azon eljárást, mely töredékek bemutatásával elégszik meg. Oly klasszikus s szerves egészlet képező műformák mint a Sonata vagy Quartett stb., csak veszítenek ha a lényegüket képező négy tétel közül csak egy is el- hagyatik. Ezért sajnálattal nélkülöztük Haydn G-dur vonós Quartettjének első tételét, Brahms zongora né- gyesséből pedig három rész mellőzésével csak egyet, az Adagiot hallottuk.

Ezen inkább a program összeállítására vonat- kozó megjegyzésünket előrebocsátva, teljes elismeré- sünket kell kifejeznünk az exact összjáték, gondos hangszínezés odaadó előadásért, melylyel a derék művészek (Krause M., Grigorovics O. kisasszony, Kling F., Pöschl C. s Krummel H. urak) Haydn-t s Brahms-ot érvényre juttatták. — A műsor zárását Schumann remek Es-dur Quintettjének lendületes s méltó előadása képezte, míg Giesel J. kisasszony és Ádámné szívesen fogadott s rokonszenves hangokkal előadott kettős s solo dalokkal a zeneirodalom javából (Schumann, Brahms, Bach, Rubinstein stb.) a műsort

Helyi és vidéki hírek.

Időjárás. A kellemes őszi idő hirtelen megvál- tozott. Egyszerre beállott az őszi esőzés, sőt ma dél- előtt könnyeden havazni kezdett. A tél közvetlen kü- szőben állunk.

Gyönyörű természeti tünemény volt látható f. hó 29-én délután. Mintegy fél három órakor a Csiga- hegy lábától a fellegrvár aljáig (Nap) gyönyörű, ritka szépségű teljes szivárvány tündökölt, mely egy tel- jes fél óráig tartott, míg lassan-lassan eltűnt. Ugyane d. u. fél öt óra tájban a fellegrvár egyik végétől (Nap) a másikig (Mártonhegyi templom) egy másik, még szebb szivárvány volt látható. Ez is teljes volt. Egy negyedórát bámulta a nép, azután hirtelen eltűnt. Ritka látvány ily éghajlat alatt okt. 29-én a szivár- vány! Két vén asszony ki is sütötte, hogy ez véres háborút jelent.

Dalestély. A „brassói magyar dalegylet” f. évi november hó 7-én tart rendes őszi hangversenyt, melynek meghívói a napokban lesznek szétküldve. Az estélyre még visszatérünk.

Rendőrségi reform. Közöltetik valamennyi vá- rosi képviselő urakkal miszerint a hármass bizottság javaslata folytán az állandó választmány által a városi rendőrség újjászervezése ügyében a továbbterkeztet a tanácsház üléstermében hétfőn f. évi november hó 2-án d. u. 3 órakor kezdődik — mely értekezletek nyilvánosak lesznek.

Halálozás. Török József tatrangiderek ág. hitv. ev. lelkészt súlyos csapás érte. Szeretett édes anyja id. Török Józsefné f. hó 30-án 72 éves korában elhunyt. Temetése holnap d. u. 4 órakor lesz a brassó-bolouyai ev. magyar temetőben. — Béke lengjen a gondos anya porai felett!

Csik-Gyimesen — mint onnan írják lapunknak — az idén megalakult cs. szeredai dalegylet tagjai f. hó 25-én hangversenyt rendeztek, melyben a község köz- zősége tömegesen vett részt. Az estély igen kedélyes volt. A zajos mulatság közepette Flori József derék r. k. lelkész szép beszéddel hívta fel a társaság figyel- mét a mi kulturegyletünkre, kérvén őket ugyanekkor, hogy nyissák meg erszényüket a honmentés munká- jára. Nyomban össze is gyűlt 13 frt. 60 kr., a me- lyet a derék lelkész beküldött Kolozsvárra. Derék cselekedet!

Elveszett. A pázmári haltenyészde kertjében kö- zelebből egy hihetőleg ezüsthöl való, de aranyozott csinos női karperecz találtatott. Beigazolt tulajdonosa a hosszúfalusi műfaragó ipartanműhely igazgatóságáná átveheti.

Lőnhart Ferencz erdélyi róm. kath. püspök ha- zafias szellemű pásztorlevelet intézett a fenhatósága alá tartozó népiskolák igazgatóihoz, melyben föl hívja, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszternek az 1879. évi 18. törv.-cikk végrehajtása tárgyában kiadott ren- deletéhez képest intézkedjenek a magyar nyelv rend- szeres tanítása iránt, s lehetőleg olyan tanítókat alkal- mazzanak, a kik maguk nemcsak értik e nyelvet, hanem azt alaposan tanítani is képesek.

Debreczenben született, Amerikában halt meg. Dobosi Imre, ki a szabadságharcz lezajlása után Tö- rökországba, innen pedig Amerikába vándorolt ki. Ott is katona volt s az Egyesült-Államok egységéért több mint három éven át harczolt. A háboru befejeztével Uj-Budán telepedett le s ott 1866-ban megnősült. Ha- lálát özvegye és 9 gyermeke siratja.

Sas csipés. Tánccos István 53 éves nős bpesti álatkerti ör pár nap előtt a sasházban egy nagy sas- nak az őszi esőzések következtében leereszkedett szár- nyát fel akarta kötni, a vad természetű madár azon- ban nem respektálta a jóindulatu segélyt, hanem az ő jobb kezébe vágta csőrét s abból jókora darab hust kiszakított, úgy, hogy szegény embernek gyógyítása végett be kellett menni a Rókus-kórházba.

Vitriol. Párisban Luisier nevű asszony, a kinek a házát a hitelezők el akarták árverezni, megjelent a bíróságnál s Galas nevű főhitelezőjének arcába vit- riolt öntött. A szerencsétlen embert a kórházba vit- ték. A nőt elfogták. Egy revolver is volt nála, a melylyel állítólag önmagát akarta kivégezni.

Egy gyermek regénye. Frankfurtban 1877-ben elhalt egy gazdag polgár s leánya örökölte vagyonát. A leány megtudta hogy az elhunynak csak gyám- leánya volt; elindult tehát keresni szülőit. Meg is ta- lálta anyját E. bárónőt Párisban. Az anya elfogadta gyermekét, a kit egykor oka volt mással neveltetni.

Szerkesztő postája.

Casinus. Szép tárczája arról az estélyről tér szűke miatt jövőre maradt.

B. e. J. n. A mennyire hamarjában lehe- tett, átdolgoztuk s simítottuk. Jobbat is lehetne!

Brassai piaci árfolyam.

Brassó, 1885. október hó 31-én.

Román papírpénz á 20 frankos	8.77 vétel	8.79 eladás.
ezüstpénz á 20	8.72	8.76
Napoleon d'or (aranypénz)	9.93	9.95
Török lira	10.18	10.22
Orosz imperial	11.24	11.26
Arany	5.88	5.93
Orosz papírrubel	122.—	123.

Felelős szerkesztő: Szerényi József.

Kiadóháza: Alexi könyvnyomdája.

H I R D E T M É N Y E K.

H i r d e t m é n y.

Brassómegeye törvényhatósága közigazgatási és gyámhatósági hivatalainak 1886. évi költségvetési előirányzata az állandó választmánynak mai napon tartott gyűlésében hozott határozata folytán, az 1870. évi XLII. törvénycikk 14. §-a értelmében közszemlére kitétvén, mai naptól kezdve a hivatalos órákban 15 napon át a megye kiadó-hivatalánál mindenki által betekinthező.

Kelt Brassóban, 1885. évi október hó 28-án.

Roll Gyula,
kir. tanácsos alispán.

(249) 1—2

S Z Á L L O D A!

EUROPA SZÁLLODA

Brassó, Erdély,

teljesen új és felette kényelmesen berendezve ajánlja

— 22 diszesen berendezett utazószobáját —

gyors és pontos szolgálat és igen méltányos árak mellett a t. utazó uraknak.

Ez egyetlen szálloda a város közepében, alig 70 lépésnyire a főpiactól s már ezáltal is nagy kényelmet nyújt.

Ezen szállodával kapcsolatos kitűnő vendéglő, a hol havi bérletek teljes étkezésre is elvállaltatnak, valamint kőbányai söresarnok is, a melyek által a n. é. közönség kívánalmainak minden irányban elég van téve.

Szíves támogatást és részvételt kér

Kiváló tisztelettel

BARTHA ISTVÁN
szálloda- tulajdonos.

(219) 18—

KITŰNŐ KONYHA S JÓ ITALOK!

Van szerencsém a m. t. közönséget értesíteni, miszerint
Brassóban, Szentlélek-utca 118. sz. a.

női kézimunka-áru üzletet

nyitottam.

Üzletemben minden a női kézimunkák körébe vágó cikkek, ugymint: mindennemű himzések, kézimunkákhoz való mindennemű kelmék és anyagok, RAJZOK s MINTÁK, faállványok s keretek, luxuskosarak papir- s más anyagokból stb. oly nagy választékban kaphatók, hogy a legkényesebb ízlésnek is megfelelhetnek.

Üzlete körébe vágó bármily megrendeléseket a legjutányosabb árak mellett elfogad, és a mélyen tisztelt közönséget üzletének szíves megtekintésére kéri kiváló tisztelettel

(250) 1—3

Zimmermann Vilma.

(251) 1—3

Rendelmények

legjobb, tökéletes száraz, 90—110 centiméter hosszú, széles hasábu

TÜZELŐ BÜKKFÁRA

méterölenként 8 frt 50 kr-ával, — valamint

kitűnő, 115—130 centiméter hosszú, félgömbölyű és háromszögletes hasábu fiatal tüzelő bükkfára 10 frt 50 kr-ával

méterölenként — házhoz szállítva — elfogadtatnak

Werzár Móricz ur rőföskereskedésében a virágson és a rózsapiaczi 582. sz. a. ház I. emeletén.

== Szállítás azonnal eszközöltetik. ==

NAGY VÁLASZTÉK NŐI RUHA KELMEKBEN. UJDONSÁG. LODEN

Kovácsnai és Keresztési

BRASSÓ

— Női Divat és Öltöny Raktára —

Ajánlják dusan ellátott bel- és külföldi Divat-Fehérnemű és rövid áru raktárukat.

Megrendeléseket elfogadnak menyasszony, séta öltönyök (Toillet) és felsők készítésére.

Pontos kiszolgálat és jutányos árak mellett.

(245) 2—

LEGJABBA DISZK. CHEN MARABU, PLÜSCH ÉS TOLLAKBAN

Brassó, ALEXI könyvnyomdája

Szíves figyelemre!

A „Pesti magyar kereskedelmi bank”

— alapított 1842-ben öt millió frt részvénytőkével —

az 1883. évi sorsjegy-részletvekről szóló törvény alapján kiadott sorsjegy-részletveket a budapesti értéktőzsdén jegyzett minden sorsjegyről s megbízta ez üzletág keresztülvitelével **Adler L. Jakab** váltóüzletét.

Adler L. Jakab váltóüzlete ezen fennebbi koncesszió alapján kívánat szerint 12, 18, 24 s 36 hónapon át lefizetendő részletveket ad ki. Ezen kedvezmény által mindenkinek lehetővé van téve könnyű szerrel meg alapítani szerencsését s néhány hónap mulva már kizárólagos tulajdonosa egy **eredeti sorsjegynek**. Különös előnyben részesül a részletveket vásárlója az által, hogy a havi fizetéseket nálam eszközölheti, mi által a fél már portóban is egy részletet megtakarít. Ugyan nálam készséggel adatnak szóbeli s írásbeli felvilágosítások.

Budapesti országos kiállítási sorsjáték!

Van szerencsénk ezennel köztudomásra hozni, hogy a t. közönség kényelmére közkeveltségű kiállítási sorsjegyekből **Adler L. Jakab** ur virágson (főter) váltóüzletének főraktártadtunk át, a hol a t. közönség gazdag sorozat s szám választékot talál. A sorsjegyek a húzás napjáig, okt. 31-ig kaphatók. Egy sorsjegy ára 1 frt; 11 drb. 10 frt s így remélhető nagy részvét, különösen ha tekintjük a kiváló nagy nyereményeket, mint főnyeremény 100,000 frt s ezenkívül még 4000 uyeremény.

A budapesti orsz. kiállítási sorsjegyek kezelésére.

Magyar vöröskereszt-egylet sorsjegyek!

Húzás már november 1-én. Részletve a legjutányosabban 12, 18, 24 s 36 óra kaphatók. Eredeti sorsjegyek napi árban.

Igérvények 1864-iki sorsjegyekre. Főnyeremény 150,000 frt. Húzás már december 1-én. Egy ígervény ára 4 frt 50 kr.

A közös állami jótékonyági sorsjáték sorsjegyei, darabja 2 frt.

Ajánlom magamat mindenféle bel- s külföldi arany-, ezüst s papírpénzek pontos bevásárlása- s eladására s hitelezek minden értéktőzsdéi papírra a legkisebb kamatok mellett; hasonlóképp keresztülvitetnek mindennemű a bankszakba vágó ügyletek gyorsan és pontosan. — A budapesti magyar kereskedelmi bank részletveit újból ajánlom a n. é. közönség b. figyelmébe annnyival is inkább, mert érintkezésbe jó a főváros legreálisabb pénzügyintézetével, mely a törvényes százaléknál többet nem számít.

Kiváló tisztelettel

Adler L. Jakab,
váltóüzlete. Főter, Virágson.

(239) 8—30

A Pesti Magyar Kereskedelmi Bank váltóüzlete BUDAPESTEN

(alapított 1842-ben, részvénytőke 5.000.000 forint)

az 1883-iki XXXI. törvénycikk értelmében

részletveket minden a budapesti hivatalos árfolyam lapban jegyzett sorsjegyekre, tetszés szerinti részletfizetések-re kibocsát.

Képviselve

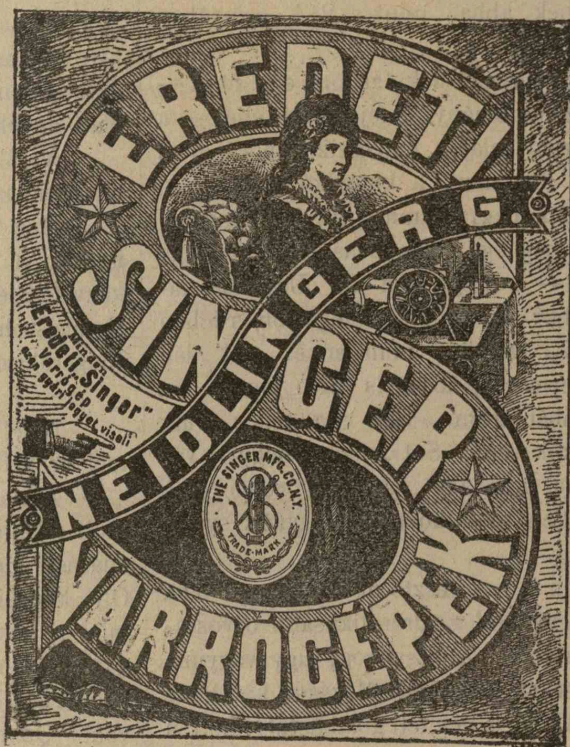
ORÉNDI FRIGYES bank- és váltóüzlete által

(205) 17—

Brassón, Színház-utca 94. sz.

NEIDLINGER G.

BRASSÓ, Nagy-utca 492. szám a.

BRASSÓ, Nagy-utca 492. szám a.

Házi használatra, fehérnemű-varrásra.

valamint

szabók, cipészek, kárpitosok, nyergesek, kalaposok stb. részére. (79b) 8—10

Az eredeti SINGER varrógépek

minden más gépektől különböznek:

a mechanizmus tökéletessége, egyszerű szerkezet, tehát könnyű kezelés, felülmúlhatatlan munkaképesség és tartósság által.

NEIDLINGER G., Brassóban, Nagy-utca, 492. sz. a.